

WALLQUIST, OLOF

**Inbördes frid i et christeligt borgerligt  
samfund, förestäld i predikan, wid allmänna  
riksdagens begynnelse, s:t Nicolai kyrka,  
den 2 februarii 1789, af Olof Wallqvist ...  
Stockholm, tryckt hos Joh. C**

Stockholm  
1789

# EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!



## Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

## EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

## Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

## Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

1789.

Teol.  
Pred.  
Riksd.  
(ca)

1700 - 1829

J. J. N.

Inbördes Frid

I Et Christeligt Borgerligt Samsfund,

Åbrefald

3

**Predikan,**

231b

Allmänna Niksdagens Begynnelse,

St. Nicolai Kyrka,

Den 2 Februarii 1789,

af

**OLOF WALLQVIST.**

Biskop öfwer Wexjö Stift.



---

Stockholm,

Tryckt hos, JOH. CHRIST, HOLMBERG, 1789.



*Imprimatur.*

Stockholms Consistorium d. 10 Febr. 1789.

Ad mandatum;  
**OLOF HAMBRAEUS,**  
Ven. Consist. Notar.

## Til Läsaren.

Sedan det Högvärldige Prestes-Ståndet Höggunstigt anmålade mig at lemna denna Predikan på trycket, aldeles sådan som hon på stället blef hållen, har jag ansett för en plikt, at til alla delar en så hedrande begäran hörsama.

Om i denne Afhandling saknas den fullständighet, som ämnet både fordrar och tillåter, har jag derföre ingen annan ursåkt at anmåla, än at tilfället ej medgifwit et widlyftigare utförande i Kyrkan, och at man sedan affordrat mig den Predikan, som werkeligen hölls, ej den jag, kan hånda, bordt eller kunnat hålla.

Af upriktigt hjerta önskar jag at wid genomläsningens någon måtte finna sig upmuntrad, at med allwäre fara efter det, som til frid och förbättring tjenar!

Stoekholm, den 13 Februarii 1789.

OLOF WALLQVIST.

III. Inhalt

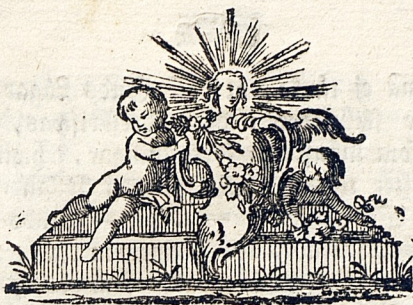
1. Die Bedeutung der ...  
2. Die ...  
3. Die ...

4. Die ...  
5. Die ...  
6. Die ...

7. Die ...  
8. Die ...  
9. Die ...

Stuttgart, den 13. September 1889.

OTTO WALTHER



I Gud Faders, Gud Sons och Gud den Selige Andes Namn! Amen.

### Förberedelse.

**L**åt af det onda och gör det goda. Sök friden och far efter honom. Desse helige ord läsas i Konung Davids Psalm, den 34:de och versen 15:de.

Den förmaning här gifwes, är så fullkomligt tydlig och så gudomligt myndig, at den i bägge hänseenden ej skulle winna genom en förklaring. Den innehåller wår plikt at öfwergifwa det onda, öfwa det goda, synnerligen at winnlägga oss om frid, och hafwa ingen möda ospard at skaffa och behålla henne.

Ehurumål människjan hela werlden igenom umgås med godt och ondt, lärer hon dock sent och sällan skillnaden deremellan. Känslorne äro nog orene at smitta de första begrepen, begärelserne nog orolige at förstöra esertantkan, förståndet nog swagt at icke kunna rätta sina misledare, och människjan så trål under förderfwet, at han skiftewis rättfärdigar sin willfarelse med ogerningar, och sina ogerningar med willfarelse. Wi skulle sannerligen denna wåg wara aldeles förlorade, om ej Gud, som älskar sanningen och oss, genom klara Lagar sagt hwad Han will, det är det Goda, och hwad Han icke will, det är det Onda.



Man må ej tänka, at desse Guds Lagar äro grundlöse, och de skillnader i dem föreskrifvas, ofäktre och ombytliga, som mänskliga författningar, hwilke nödwändigt fogas efter tidens stic, och ej sällan äfwen efter människors ostadiga tycke — Nej — Guds Bud, grundade i Guds Wäsende, äro derigenom rättfärdige, stärlige och beständige. I lemmingarne, som bibehållas af vår första fullkomlighet, blifwa de igenkände, witsordade och gillade. Under vår lydriad och hörsamhet erfares deras hälsosama kraft och nytta. Hwad de befalla, det finnes så godt för oss, som Rätt för Gud: hwad de förbjuda, det är så ondt för oss, som orätt för Gud. Häraf hade David både kännedom och känsla, när han sade: **HERR**, Du äst **RÄTT**färdig och **Dit** ord är **RÄTT**, och **Din** tjenare håller det **RÄTT**. Ps. 119: v. 137, 140.

Det aktas icke nödigt nu bewisa alla människors plikt at lyda **HERR**ans Bud. Äfwen den ogudaktigaste erkänner den, när han fruktar den Rättfärdighet, som föreskrifwit, och den Makt, som hågnar **HERR**ans Lagar. En uplyst och rättfärdighets Christen äruar den store Lagstiftaren så mycket håldre med en trogen lydriad, som han derunder mer och mer lærer känna Guds wisdom och barmhertighet, samt winner större och större Guds wälsignelse. Tiden wil ej tillåta at nu förelägga det lyckliga sammanhang, som är mellan Guds bud, vår lydriad och vår wälsärd. Wissheten derom skulle föga kunna ökas hos dem, som med uplysning tjena Gud, och bland oss är wissertligen ingen, som ej wet, at den som föraktar **HERR**ans Lag, i säwiisfo förstörer sig, och så mycket hos honom står, äfwen förderfwar andra.

**HERR**ans Ålskelige! Värom oss begynna vår sällhet. Den herer derpå at wi låte af det onda och göre det goda.

Det är märkligt at David med en allmän förmaning härrom, förenar en annan enskild: Sök Friden och far efter honom. Denna sammanbindning påminner oss,

at den som aflåter det goda och gör det onda, omöjlig  
 gen må räkna på någon slags frid. Hans sinne är som  
 et stormande haf, det icke stilla vara kan. Håst ser han  
 sine lifars wälfärd äfwen tyrad, frid och sänja förstörde.  
 At man altid farhågar en sådan, är icke under-  
 ligt, och deraf följer at han ock aldrig winner något  
 stadig frid med människjor. Det kan ej tänkas, at han  
 i sådant tillstånd nånsin skulle åga henne med Gud. Men  
 så naturligt och wist det är, at olydnad och ofrid följas  
 åt, så säkert är äfwen at lydnaden för Guds bud leder  
 til frid inom människjo-själen, til stadgande af hennes  
 lyckliga förening med Fridesens Gud, til bestående af  
 förtrölig sänja och god frid med alla dem, som frid tå-  
 la — Den som denna wäg frid söker, han förlorar al-  
 drig sitt ändamål; ty efter Guds Lag måttlig i sina be-  
 går, loftig i sine affigter, dygdig i sina gärningar, ärlig  
 med hwar man, trogen mot sina wänner, undfallande  
 med sine fiender, ofredar han ingens rätt, retar ingens  
 begärelse, urmanar ingens hämnd, går aldrig i förwäg  
 för allmän nytta eller enskildt gagn. Man begynner snart  
 at tåla honom: hans goda egenskaper, närmare kände, in-  
 tala dertil at man högaltar honom, och lång tid går ej  
 förbi, innan man äfwen är fullt benägen at upriktigt äls-  
 ka honom. Där många sådane finnas, där uprättas all-  
 män frid, där beredes allmän lycksalighet. Käre Christ-  
 ne! Låten då af det onda, gören det goda, sökem  
 friden och faren efter henne.

### Swea Rikes Hög/osslige Ständer!

At en ringa och swag samhällighet har Swea Land  
 wårt til et stort och mäktigt Rike. Des hela Historia  
 witnar i särskilda tidehwarf antingen om Gudsfruktan,  
 enighet och wälgång, eller ock om ogudaktighet, twedrägt  
 och elende. Sådant hafwe wi mottagit det af wåre Fä-  
 der, och wår efterwerld skall antingen under en ärfd  
 wälsignelse prisa wårt minne, eller ock under tyngden af

et oförtjänt elende, brottslig i våra fiät, led för led försämra sederna, och öka uselheten. Den dag i dag är, bereder märkeligen deras öde. Det Riksmöte, hwartil vår Nådige Konung täckts of sammankalla, inrättadt med rådighet och styrdt med enighet, skall genom Guds wälsignelse stadga trohet, dygd och ära i hwar mans själ: Det skall fästa för ewärdeliga tider Konungens heliga förbindelser med Undersåtarena, och inbördes kärleken mellan alt folket. Wi skole finnas nog rene och ärlige at i våra gerningars rättfärdighet bewisa våra hjertans dygd; nog manlige, at med upfyllande af våra plikter, utan willrådighet och farhåga, föra et stilla och roligt lefwerne; trygge under goda Lagar, glade at de äro, som wår tro och ära, oföränderlige. Denna wäg skole wi samla den styrka, som of genast göres behof, och för efterkommandes wälfärd icke umbäras kan.

**HÆRre Gud! Wälsigna Konungen!**

**HÆRre Gud! Wälsigna alt Swea Folk!**

Hör of, när wi i Jesu Namn, bedje: Fader wår ic.

Wi arme syndare bedje Dig, at Du wille of nådeligen höra, Hör of milde HÆRre Gud! Amen.

TEXT, Rom. 14: v. 19.

**Så låt of nu fara efter det,  
som til frids tjänar och det som  
til förbättring tjänar inbördes.**

**HÆRre! helga of i Dine sanning! Dit ord är  
sanning. Amen!**



Betraktelse.

Inbördes Frid i et Christeligt Borgerligt Samfund!

Ofvergif os ick, Herre, vår Gud, och tag ick Sanningens Ande ifrån os! Skynda Dig, at göra os bistånd, Herre vår Hjelpare, Amen!

Wid första upmärksamhet på den nådigst tillförordnade och nu upläste Texten, sinne wi at den egenteligen handlar om frid och förbättring inbördes i Guds heliga Församling. Sedan Apostelen Paulus i det föregående upgifwit den enda rätta grunden för en Christens tro til salighet, och åfwen krafteligen bewist nödwändigheten af et heligt lefwerne, i den fullkomlighet, at det werkeligen är frukten af en lefwande och bewiset på en rätt tro, fann han widare nödigt at påminna om Inbördes Frid, utom hwilken intet godt nånsin kommer til mognad och beständighet. Apostelen erkänner härunder, at olika meningar i sådane mål, där Guds Lag eller Christi kärlek ick förbinda en Christen, aldeles wäl bestå med en sann Christendom, blott den som dem hysar, är wif i sitt sinne, och med sin mening eller gårning ej dömer, föraktar, förtörnar eller förargar någon annan. Tillfället medgifwer ick at med någon widlyftighet utföra den styrka håri ligger, den sällhet härigenom beredes Guds Församling. Apostelen tilerkänner henne en werkelig frihet, och den belägger han med sådane band, at hon til lugn och frid leder. Och den som efter Apostelns ord tjenar Christo, han är Gudi tack och människjor bepröfwad.

En widsträckt anledning bjuder sig wäl at förhårliga Jesu wisdom under förening af frihet och frid i sit Rike: at wisa huru styrkan och beståndet hwila på



deffa bägge grundpelare : at påminna om det mänskliga oförståndet wid alla jämförelingar, med afvikande från den första stiftelsen : at förmana til bibehållande af det stiel i Guds Församling, som Christus sjelf där infört; men utom det at alt detta icke egenteligen hörer til denna dagens högtidliga ämne, är tidens lägenhet äfwen sådan, at man med möda blir trodd i jordiska ting. Hwad kan man då räkna på i andeliga ting?

Af den anledning at Guds Församling utom all twifwel är en ypperlig föreshyn för alla andra Samsunds stiftelser, och emedan wisseligen intet är borgeligen nyttigt, som ej är Christeligen löffligt, skyndar jag mig nu at tillämpningswis ur vår Text föreställa det angifna ämnet.

**FRJD** i allmänhet är det lyckliga tillstånd, under hwilket man med trygghet äger sina wälförwärfwade fördelar, utan fruktan för en fiende, som dem wille förstöra, utan eget begär at oförrätta eller oroa någon annan. När hela Samhället lefwa i godt och fullt förtroende, utan hot, inkräkning eller illfundiga stämplingar til hwarandras förfång, så säger man dem äga utwärtens frid. Den lofwade Gud Israël, om de fruktade honom: Om **J** wandren mina stadgar och hållen min bud och gören dem, så skolen **J** ho tryggeligen i edert land. Jag skall gifwa frid i Edert land, at **J** skolen sofwa och ingen förfära Eder. Intet swärd skall gå genom Edert land. 3. Mos. 26: 3, 5, 6. Hur stor skatt denna feiden är, besinnar et folk sällan, när det äger henne; och då hon är förlorad, kan hon med alt folkets blotta jämmer och tårar icke återwinnas.

Af samma beskaffenhet utwärtens frid är emellan flere Samsund, af samma beskaffenhet är den inbördes, mellan ledamöterna i et wist samhälle. Där finnes hon, när man å alla händer lyder goda Lagar, nöjes med sina wissa rättigheter, njuter sin betingade trygghet, samt wil-

ligt och nitiskt uppfyller plikterna mot hwar man, hwille, tillsammans tagne, utgöra plikterna mot det Allmänna.

Det medgifwes gerna, at inbördes frid sällan funnits på något ställe i den fullkomlighet jag nu uppgifwit henne. Några få människors slughet utan ära, begärelse utan måttlighet, misnöje utan skäl, med flere stycken, som antingen höra til mänsklighetens fel eller olyckor, låga oftast sådane hinder i vägen för en allmän inbördes frid, dem fleres dygd blott förswagar, men ej förleder. Dock får af sådan orsak denna friden ej anses, såsom i sin fullkomlighet omöjlig, och lika litet frikallas härigenom et Christeligt folk från sin förbindelse, at hene i all fullkomlighet begära.

Zällfällige omständigheter wälla någon gång, at en förnuftig, klok och dygdig man, länstosfull af sin plikt, nöjd med sin rätt, nitiskt och werksam i alt, som frid bereder, likwäl måste finna fridens allmänneliga fullkomlighet wara på hans tid utom och öfwer sina önskingar. Denna öfwerlygelse är alltid obehaglig at emottaga och tung at bära, men blir först olycklig för oss sjelfwa, och äfwenlyrlig för det allmänna, om wi derigenom förlora war egen wälmening, nitet för den allmänna wälfärden, lif och rörelse i den kärlek, hwarmed wi böre omsatta wara bröder och sista allmän frid. At därtill försalla, wore så mycket swagare, som någre få människors oro, en och annans olika mening om rättigheter och förbindelser, nyheter och misnöjen aldrig werka mot det allmänna bästa, förr än folkets dygd är allmänneligen förlorad, då alla klaga öfwer et ondt, som alla utöfwa. Innan man kommit så wida, äro små twister hwarken wädlige eller onyttige. Twärtem äro de i Guds hand ofta et medel at antingen uprätta eller befästa friden. De samla hwar mans hela rådighet och styrka til stora ting. De bereda Regenter en utwäg at med wisshet winna en ärofull oddlighet, då de förena sig med folket och folket sins imellan om alt det, som til gemensamt gagn leder. Och så får man se den stora wälsignelsen, at Gud ger et endrättigt

rigt hjerta, til at gøre efter Konungens och de Öfwerstas bud efter Herrens ord. 2 Chron. 30: 12.

Ingen känner Inbördes Frid, utan at älska henne, och det är utom alt twifwelsmål, at hon är enda grunden til et Folks timliga wälsignelse. Hon bereder allmänt nöje och allmänt gagn; derföre säger ock David at det är både **GODT** och **LUSTIGT**, at bröder bo endrätteligen tilsammans. Ps. 133: 1.

Där Inbördes Frid är, där är allmänt nöje — Huru annars? Där finnes intet mistroende: där fällas inga omilda omdömen: där brukas inga illflugheter: där höjer sig ingen af sit wälde: där lider ingen af sin swaghet: ondt folks arga retelser winna där ingen framgång; men trohet och ära, fromhet och wälmening, omistänkte och oförtalde, winna pris och lön, lugn och glädje. I det samhälle wi leswe, där ware sanning och frid i våra dagar!

Sant är wäl at all mänsklig Regering oundwikeliggen har sina swåra omsorger, men det är ock wißt, at desse märkeligen minskas, lättas och skingras, hwar Konungen kan råkna på allmän inbördes enighet. När mistroendet ej insunges i hans öron, misnöjen ej utledsna hans hjerta, så ger han med full glädje, fart och styrka åt alla sina företag för den allmänna wälsfärden. När inga anläggningar göra Hans wisdom och wälde kraftlösa, ser Han sina förslager allestädes wälsignade med framgång. Ibland et enigt folk får Hans siäl utan all betänklighet wara öppen för hwar man. Där hindrar honom icke Konungadömet, at njuta alla oskuldens rena, alla wänskapens sköna nöjen. Hans ära har nog af den lyckan at wara den förste bland et enigt folk, af den makten at med allmänt bifall kunna göra alt godt hans hjerta önskar. Där frid är inom murarne, där är ock lycka i palatset. Ps. 122: 7.

Hwar frid är, där är nöje at wara Medborgare. Man kan där aldrig tänka sig en farlighet af dem, som wäldet hafwa, aldrig en trolöshet af sina Likar. Där  
fin-

finnes i all ting tro, ära, redlighet, allmännelig kärlek, broderlig kärlek. De olyckor, som icke kunna undvikas, delas jämnt på alla händer, och blifwa derigenom lättare at fördraga. Enskilda förmoner och lycksaligheter spridas widt omkring, at njutningen och glädjen blifwa allmännelige. Emellan hwar man i samhället är det sammanhang, at de inbördes känna sig angå hwarannan så nära, at när en lider, så lida alle med, och när en fröjdas, så fröjda sig alle.

Men fridens nöjen äro icke blotta känslor, som komma och försvinna, behagligheter utan styrka, bestånd och nyttighet. Nej — Ju rikare de finnas, ju listigare de njutas, ju starkare befästes äfwen den allmänna välfärden. Enigheten i alla rådslag ger styrka åt alla beslut, myndighet åt alla befallningar, hugnad i all lydnad, framgång i all verkställighet. I god samsja gagna alla sig, och den wägen skatta de alle til det allmänna bästa.

Så människor lära finnas, som bestrida Fridens stora förmoner inom Samsundet. At sådant försöka fordras et sinne, som letar efter osäkerhet i allt, offrar sanningar för tycken, söker egen ära eller winning i de händelser, som först förstöra lugnet, sedan tryggheten, så välfärden, och ändeligen borttaga allt hopp för efterwerlden om bättre tider. At måla sådane människor, är ej min gäfsa; lyckligt wis icke heller en plikt för mitt ämne, när fridens froma alltid finnes verkelig, utan at ofridens skuggor och styggelser ställas öf under ögonen. David har i detta ämne sagt mycket med få ord: Den som har ondt i sinnet, är hafswande med olycka och skal föda et fel; Ps. 7: 15. och Salomons uttåelse är märkelig: De som något ondt råda, bedraga sig sjelfwe, men de, som til frid råda, skola glädja sig deraf. Ordsp. B. 12: 20.

Man tror nog allmänt, at Inbördes Frid är människo-werk, och at den ej skall saknas, hwar man wisligen umgår med de allmänna ärenderne. Man tillägnar smillet den äran at finna och slugheten den styrkan at stadga

ga Friden. Man tänker at med goda Lagar, och god Öfwerhet och goda Ambetsmän skall alt wara i god ordning, rättwisa blifwa en nödwändighet, och frid aldrig saknas, hwar rätt finnes. Käre Christne! begären inga omöjligheter. Ingen slags frid är människjo-werk.

Inbillom oß icke en Wisdom, som aldrig sanns, at människjor skulle kunna stifta aldeles fullkomliga Lagar, och lika litet kan man inom vårt slagte räkna på en fullkomlig lydriad, utom hwilken den bästa Lag til frid aldrig leder. — Konungar, skilde wid allmänhetens närmare umgänge, äro likwål icke höjde öfwer människjors hwarcken allmänna swaghet, eller deras obilliga omdömen. Vårt förtroende har gjort dem til våre rättmätiga Herrar, icke til helige Gudar. Och om de än Gudar wore, hwad säkerhet derigenom om Inbördes Frid, sedan lifwet werkeligen föddes i Israel, när Gud sjelf derstädes regrade? — Gode Ambetsmän äga wisseligen stort wärde och mycken förtjenst af det allmänna, hwarföre ock namnen på Davids och Salomos Ambetsmän til en ömsesidig ära influtit i desse Konungars Historia; men, människjor, förordnade af människjor, måste ej begäras bättre än människjor. När ZERren icke finner ibland sine tjenare trohet, men i sinom Anglom dårhet, huru mycket mer de, som bo i Lerhus? Job. 4: 18, 19.

Korteligen: Den som wil befrämja Inbördes Frid, han måste skaffa henne genom Förbättring.

Våre egne samweten och dageliga erfarenheten wienna gemensamt, at grunden til all ofrid ligger i våra syndiga begärelser. Aposteln Paulus upräknar öwänskap, Kis, nit, wrede, tråtor, twedrågt, parti, afund bland Föttens uppenbara gårningar, Gal. 5: 19, 20, 21. och häraf följer, at människjan under syndens wåld, är ofskicklig både at skaffa och njuta frid, at man fåfång wil förena henne med ogudaktighet, at hon endast winnes genom sanning, dygd och rättfärdighet, som äro trones frukter och gudaktighetens hufwudstycken.

Detta wete wi alle mycket wål, och altid tale wi om



Om Fridens väg, med anbud at wisa honom för andra. Bekännom i dag inför Gud och våra samweten, om wi äfwen äro sjelfwe färdige at nu gå honom?

Dertill fordras en lefwande kännedom i våra själar af den kärlek, hwarmed Gud i Christo Jesu oss älskat hafwer, et kraftigt bistånd af Gud den Heliga Anda, at verka mot alt ondt inom och utom oss, som friden hindrar, samt et fast och oryggeligt upsåt, at tidigt och kraftigt strida mot de onda begärelserna i allmänhet, och dem i synnerhet, som ligga en hälsofarlig endrättighet i vägen. — Men huru går det då med den klokhet, som smickrar och förför oss? At icke widare mästra Samfundslagarne, icke leda de lydande, icke smärta de befallande, icke underhålla misnöjen, icke wisa sig i parti, icke sträha hat, det kan för någon vara at förlora all sin betydhet; men det wore ock at genom en verkelig förbättring bereda samtidens gagn, winna dess högakning, och förtjena efterwerldens tackfågeller — Men den egna nyttan — At af det allmänna icke tillkantsa sig större fördelar, än efter beloppet af den egna lotten, at icke nära sig af sin menning, icke winna på sitt tänkesätt, icke hålla sina gåfwor falska, det synes vara at äga alla tillfällen förgåfwas — Om så wore, så äro de ock konne förgåfwas, och om wi frid söka, så måste wi nödwändigt icke se på vårt bästa, utan på det allmänna bästa, med öfvergifwande af somliga, som råda på sin egen nytta. Sbr. 37: 8.

Det wore säfångt bjuda til at genomgå de många faldiga begär, som reta hwarandra at förstöra alt gode hos oss, och om möjligt wore borttaga frid, sänja, endrättighet, nytta och wälsignelse ur hela werlden. Jag skulle tråda et godt folk för nära at dem beskrifwa, och bör dermed ej förstöra andras och egen glädjefulla förhoppning om tider, då med Guds hjelp flård och ofrid ej skola kännas annorledes än af blotta beskrifningar.

Kan ske, Uffeliga Christne! At wi äfwen nu lete et ondt i hwarandras ögon, som aldrig finnes i någons  
hjerta



hjerter? Kanste at hela vårt fel är en swaghet, at ej wåga en bekännelse af vår redliga wålmening för den allmänna wålfärden? Men för hwem skulle wi wål dölja oss? För hwem frukta oss? Wisseligen för dem, som äro swagare än wi: Någre onyttige, kan hända, som kunna umbåras både för Konunga-wäldet och folkrätten, omnyndige at styrka det förre, och opålitelige at förswara den senare.

Swenska Folket har en urgammal ära at wörda sina Lagar, lyda sina Konungar, och inbördes älska hwarannan. I dessa stycken fortfar det ännu, och om annorlunda wore, skulle wisseligen den goda saken ej winna mycket af en så ung Mäns förmaning, som I fen mig wara. Men skulle mot all förmodan en förmaning behöwas, så gör hon sig sjelf för hwar man, som besinnar tidens stic, och den wåda, som oss från flere sidor beredes. Wi hafwe behöft en så swår präskning, at i enighet tänka på vår wålfärd, motstå det wäld som hotar, den list som förförer, det trug som förnedrar, det swel som skadar oss och våra barn. Uprättom oss at wara Förfäders likar, frie under egna Lagar, sjelfständige under egen Konung! Bemännom oss genom en stitig öfning af Fridens Christeliga dygder, til krigets bragder och äfwenlyr, i hwilka et manligt, godt folk tager segren af H:K:rans hand!

Emedertid skole wi alle, som här äro samlade in för Gud, snart följa Konungen til det rum, där H:K:ren insatt Honom på en i frid lyst Thron at besalla Rätt, styrka Lag och skydda Frihet. Hans egna hjerter föreskrifwer Honom at derifrån äfwen wisa Råd, hyllest och förtroende åt alt folket. Följen Honom med förenade hjertan, och begären Guds wålsignelse öfwer Eder, at wara Konungen trogne och lydige. Då blifwa äfwen wåre rådplågningar genom Guds Råd för Land och Rike nyttige!

Ja! Wi skole nu i H:K:rans Namn fara efter det som til frids tjenar och det som til förbättring tjenar inbördes! Amen!

[www.books2ebooks.eu](http://www.books2ebooks.eu)